

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.K.**, narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina, naposledy v ČR pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2019 č. j. MV-117385-2/OAM -2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 6 352,50 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno správní řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
2. V žalobě doplněné k výzvě soudu žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný konkrétně postupoval při zjišťování tvrzené nepřipustnosti

opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění neobsahuje konkrétní důvody, podklady, ani úvahy, kterými se žalovaný řídil, a proto je nepřezkoumatelné. Žalovaný dále dle žalobce nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a s žalobcem neprovedl pohovor, ač ten byl nezbytný, a tak neumožnil žalobci sdělit důvody své písemné žádosti ani jiným způsobem. Zákon sice v ustanovení § 23 odst. 2 písm. b) uvádí, že pohovor se neprovádí, pokud byla podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, z jazykového výkladu zákona však plyne zásadní podmínky: správní orgán musí umožnit, aby žadatel sdělil důvody této své žádosti, a to buď písemně, nebo jiným vhodným způsobem. Korektivem tohoto ustanovení je dle žalobce dovětek, podle kterého se však pohovor provede vždy, pokud je to nezbytné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný porušil tento zákonný postup, neboť žalobci neumožnil písemně ani jinak sdělit své azylové důvody ani jiné skutečnosti, které nemohl bez své viny uvést dříve. Žalobce byl toho názoru, že žalovaný neuvedl důkazy, na podkladě kterých dovodil své závěry o nepřípustnosti žádosti, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě** ze dne 10. 10. 2019 uvedl, že žádost podaná žalobcem dne 22. 8. 2019 je již třetí v pořadí. Poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 19. 9. 2016 a podruhé dne 3. 9. 2018. V obou případech správní orgán po vyhodnocení důvodů sdělených žalobcem mezinárodní ochranu v žádné její formě neudělil. V rámci předchozích dvou řízení žalobce ve svých žádostech o udělení mezinárodní ochrany uváděl válku na Ukrajině, obavu z povolání do armády, obavu o svůj život a ekonomické důvody. Při druhé žádosti uvedl jako důvod jejího podání údajné opakované vyhrožování smrtí od souseda z obce Kosmač-Rušir, ke kterému mělo dojít asi před třemi lety, a o kterém se dozvěděl telefonicky od svého bratra. V předchozím řízení tuto skutečnost neuvedl, protože se tehdy styděl o tom vypovídat. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl s žalobcem proveden, neboť šlo o opakovanou žádost a správní orgán neshledal nezbytnost provedení pohovoru ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný postupoval v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu, když nejprve posoudil přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zda žalobce uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a které svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, anebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný posoudil důvody podání třetí žádosti o mezinárodní ochranu a dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností svého případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Situaci žalobce se dle svého názoru žalovaný dostatečně zabýval a důkladně posoudil všechny skutečnosti, které v rámci azylového řízení žalobce uvedl a provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení v předmětné věci. Obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války nejsou důvodem k udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ostatně i Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky ve svém stanovisku ze dne 1. 10. 1999 uvádí, že *„všeobecně se uznává, že státy jsou oprávněny žádat po svých občanech splnění vojenských povinností a občané jsou povinni je vykonat“*. Žalovaný se rovněž zabýval bezpečnostní a politickou situací v zemi jeho původu a konstatuje, že současnou bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze považovat za důvod pro udělení azylu

podle ustanovení § 12 písm. b), či za hrozící vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu. Po vyhodnocení podkladů žalovaný uzavřel, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost, tedy od února 2019, k žádné změně, která by mohla mít vliv a souvislost s důvody, které při jejím podání uváděl. Po zhodnocení i vzájemném porovnání výpovědí žadatele ve všech předcházejících řízeních nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Svou vlast neopustil z azylově relevantních důvodů a v případě návratu do vlasti nic nenasvědčuje tomu, že by byl postižen za svou azylovou žádost v zahraničí.

4. Ze zasláního **správního spisu** bylo zjištěno, že žalobce byl rozhodnutím policejního orgánu ze dne 19. 8. 2019 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen zákon o pobytu cizinců), a za účelem realizace správního vyhoštění umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC) Balková. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 18. 8. 2019 byla hlídkou OOP Čáslav kontrolována totožnost žalobce na vlakovém nádraží v Čáslavi, a ten se neprokázal žádným cestovním dokladem. Následnou lustrací bylo zjištěno, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob (ENO) s platností do 17. 3. 2024 z důvodu správního vyhoštění uloženého rozhodnutím Policie ČR OPKPE Pardubického kraje č. j. KRPE-79284-72/ČJ-2016-170022 ze dne 12. 12. 2016. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoli cestovního dokladu či povolení k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem zahájení řízení o správním vyhoštění a jeho následné realizace. Dne 22. 8. 2019 podal žalobce v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, která nebyla odůvodněna.
5. **Napadené rozhodnutí ze dne 26. 8. 2019 č. j. MV-117385-2/OAM-2019** odůvodnil žalovaný tím, že dne 22. 8. 2019 podal žalobce třetí neodůvodněnou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a žalovaný provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Ani správní orgán pak neshledal žádné nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozby vážné újmy.
6. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný ani žalobce nevyjádřili nesouhlas s takovým způsobem projednání.
7. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
8. Podle § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě.
9. Podle § 11a odst. 3 věty první zákona o azylu *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.“*
10. Dle § 12 zákona o azylu se *„azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany*

zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

11. Podle § 14a odst. 1 zákon a o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“*
12. Podle § 14a odst. 2 zákon a o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
13. Žalobce v žalobě v podstatě namítal dvě věci, a sice že napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění neobsahuje konkrétní důvody, podklady, ani úvahy, kterými se žalovaný řídil, a tak nedostatečně posoudil, zda nedošlo k podstatným změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování či k hrozbě vážné újmy podle § 12 a § 14a zákona o azylu, a že s žalobcem neprovedl pohovor, ač ten byl nezbytný ke zjištění skutkového stavu.
14. K první námitce žalobce soud uvádí, že žalovaný posoudil situaci žalobce v období mezi první, druhou (opakovanou) žádostí žalobce a nynější další opakovanou žádostí, kdy shledal, že neexistují žádné nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Po provedeném srovnání tvrzení ze všech žádostí, kdy v poslední další opakované žádosti žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu, neshledal žalovaný, že by od doby posuzování předchozí žalobcovi žádosti (únor 2019) došlo k takové politické či bezpečnostní změně, která by mohla mít vliv na posouzení jeho další opakované žádosti. Soud konstatuje, že z ustanovení § 11a odst. 3 vyplývá, že je nutné posouzení *„s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností“*, z čehož lze vyvodit, že postačí, když správní orgán zhodnotí, zda nedošlo k podstatné změně okolností vztahujících se k § 12 a 14a zákona o azylu v období mezi posledním řízením o azylu, kde byla situace v zemi původu žalobce i jeho ostatní tvrzení o možné újmě zkoumány, a nynější žádostí. Nadto soud uvádí, že žalovaný se ve svých závěrech opírá zejména o informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019.
15. Žalobce v podané žalobě ani v další opakované žádosti o mezinárodní ochranu netvrdil ani důkazně nepodložil, že by mu na Ukrajině hrozilo pronásledování nebo vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Soud v tvrzeních žalobce nenalezl žádné indicie, že by bylo důvodné se domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma, jak jí definuje § 14a zákona o azylu. Žalobce pouze obecně konstatoval, že správní orgán nedostatečně zjišťoval skutkový stav,

ačkoliv již sám neuvedl žádné nové skutečnosti.

16. K druhé námitce žalobce, že žalovaný s žalobcem neprovedl pohovor, ani mu jiným způsobem neumožnil se vyjádřit k důvodům jeho žádosti o mezinárodní ochranu, musí soud konstatovat, že žalobce měl příležitost své důvody uvést již v samotné žádosti, což neučinil. Soud dále konstatuje, že třetí žádost o mezinárodní ochranu se jeví jako zcela účelová, neboť byla podána až po zadržení Policií ČR, zajištění a umístění v ZZC za účelem správního vyhoštění, a to bez uvedení důvodů. Jelikož v žalobě nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti, jeví se tato žalobní námitka rovněž jako ryze účelová a tedy ji soud shledal nedůvodnou.
17. Napadené rozhodnutí pak soud neshledal nezákonným a v rozporu s žalobcem namítanými ustanoveními. Soud přezkoumal postup správního orgánu na základě uplatněným žalobních námitek a nenašel v jeho postupu pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný své úvahy dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil.
18. Lze shrnout, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem i s nařízením Evropského Parlamentu a Rady, podklady obstarané žalovaným byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující. Žalovaný hodnotil vše, co v průběhu řízení vyšlo najevo, a své hodnocení řádně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Naopak žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, se kterými by se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně nevypořádal.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
21. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 2. 10. 2019, která je tvořena 2 úkony právní služby (tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání návrhu na vydání předběžného opatření) á 3 100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 11 odst. 2 písm. a), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. V případě úkonu návrh na vydání předběžného opatření soud přiznává polovinu částky podle § 11 odst. 2 advokátního tarifu, dále soud přiznává 2 paušální částky á 300 Kč dle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu. Jmenovaný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a to ve výši 1 102,50 Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 6 352,50 Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený č. 9504399001/5500 pod VS: 24119.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 12. listopadu 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně